



TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Sessió núm. 8 / CEF / 14.05.2025

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CEF\08CEF\

Fitxer 08CEF1

XV legislatura · tercer període · sèrie C · número ****

Comissió d'Economia i Finances

Sessió 8, dimecres 14 de maig de 2025

Presidència de l'I. Sr. Guillem Mateo Sellas

Sessió 8 de la CEF

La sessió de la Comissió d'Economia i Finances (CEF) s'obre a ****. Presideix Guillem Mateo Sellas, acompanyat del vicepresident, Joan Canadell i Bruguera, i de la secretària, Lluïsa Llop Fernàndez. Assisteix la Mesa el lletrat Ferran Domínguez García.

Hi són presents Ivana Martínez Valverde, Susana Martínez Heredia, Jordi Riba Colom i Guillem Sánchez Prat, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Toni Castellà i Clavé, Jordi Munell i Garcia i M. Àngels Planas i Crous, pel G. P. de Junts; Joan Ignasi Elena Garcia i Albert Salvadó Fernàndez, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Míriam Casanova Domènech i Juan Fernández Benítez, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Joan Garriga Doménech, pel G. P. de VOX en Cataluña; David Cid Colomer, pel G. P. Comuns; Laura Fernández Vega, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i Sílvia Orriols Serra, pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sessió informativa de la Comissió d'Economia i Finances amb la consellera d'Economia i Finances sobre el contenciós per la privatització fallida de l'empresa Aigües Ter-Llobregat (tram. 355-00067/15). Sessió informativa.
2. Sol·licitud de compareixença del secretari general del Departament d'Economia i Finances davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre les negociacions amb Fortress Investment Group Iberia pel que fa a la indemnització per la nul·litat de la concessió de l'empresa Aigües Ter-Llobregat (tram. 356-00700/15). Laura Fernández Vega, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
3. Sol·licitud de compareixença de Carlos Cruzado, president del Sindicat de Tècnics del Ministeri d'Hisenda, davant la Comissió d'Economia i Finances perquè expliqui la seva proposta de reforma fiscal i de lluita contra el frau (tram. 356-00206/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
4. Compareixença de Jordi Galí Garreta, economista i professor del Centre de Recerca en Economia Internacional, davant la Comissió d'Economia i Finances per a exposar el seu punt de vista sobre el concert econòmic (tram. 357-00190/15).

El president

Molt bé. Bona tarda, si no vaig errat, són les tres i un, per tant, obrim la sessió de la Comissió d'Economia i Finances. Algun grup vol comunicar-nos alguna substitució? No? Sí? (*El presidentriu.*) El vicepresident?

Joan Canadell i Bruguera

Sí, la senyora Planas la substituirà la Carme Renedo i al senyor Munell el substituirà al senyor Giró.

El president

Molt bé, hi ha alguna altra substitució? No? D'acord.

Doncs el primer punt de l'ordre del dia és la sessió informativa de la Comissió d'Economia i Finances amb la consellera d'Economia i Finances sobre el contenciós per la privatització fallida de l'empresa Aigües Ter-Llobregat.

Sol·licituds de compareixença

356-00206/15 i 356-00700/15

Abans d'iniciar-lo, però, els proposem que votem la sol·licitud de compareixença del segon punt de l'ordre del dia, perquè està relacionada, i com els hi vam avançar, es substanciaran conjuntament si no hi ha cap inconvenient per part dels grups. D'acord, doncs. Joan, vicepresident?.

Joan Canadell i Bruguera

Si podem votar també el punt 3 conjuntament, per nosaltres no hi hauria cap problema, així també ja ho deixem fet.

El president

Quin és el punt 3, Joan?

Joan Canadell i Bruguera

La sol·licitud de compareixença del senyor Cruzado, que la teníem igualment...

El president

Ah, d'acord, doncs, si als grups els hi sembla bé, faríem, acceptaríem la proposta per part del Grup Parlamentari de Junts de fer la votació també del punt 3 en aquesta única votació dels tres punts, les dues referents a Aigües Ter-Llobregat i la del senyor Cruzado, d'acord? *(Pausa. Remor de veus.)* Sí?

El segon punt de l'ordre del dia és la sol·licitud de compareixença del secretari general del Departament d'Economia i Finances davant de la Comissió, perquè informi sobre les negociacions amb Fortres, Investment Group Iberia pel que fa a la indemnització per la nul·litat de la concessió de l'empresa Aigües Ter-Llobregat, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura de la Unitat Popular – Defenseu la Terra.

Per tant, procediríem a la votació.

Vots a favor?

D'acord, per tant, s'aprova per unanimitat.

**Sessió informativa amb la consellera d'Economia i Finances
sobre el contenciós per la privatització fallida de l'empresa
Aigües Ter-Llobregat**

355-00067/15

Doncs ara sí, ja començaríem amb la comissió informativa. Procedeixo a buscar la consellera.

(Pausa llarga.)

El president

Abans de passar la paraula, tant a la consellera com al secretari general, als quals ja dono la benvinguda aquí davant dels grups, com he fet fora, hi ha hagut una mica de dubte o confusió amb algun grup que m'ho ha preguntat. En la votació que hem realitzat, hem votat els tres punts com hem comentat, no només..., d'acord? El tercer també l'hem votat *(Veus de fons.)* Els 2 i 3, vull dir. Perdó, el punt 2 i el punt 3, perquè hi ha hagut dos grups que m'ho han comentat. Sí, ho havia comentat, hem fet la votació, però perquè digui clar i en acta que tant el punt 2 com el punt 3 s'han votat i, per tant, ja estarien realitzats.

Molt bé, doncs, en primer lloc, tindria la paraula la consellera, que entenc que també parlarà el secretari general, per una previsió aproximada del que ells disposin del temps, però aproximadament seria de trenta minuts. Consellera, quan vulgui.

(L'exposició de la consellera és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Bé, gràcies, president. Bé, bona tarda una altra vegada de nou, diputats i diputades. Ens han demanat i es va aprovar la compareixença tant del secretari general com de mi mateixa per parlar sobre el cas, diguéssim, d'Aigües Ter-Llobregat, sobre la situació actual i d'aquest contracte de gestió del servei d'abastament d'aigua. És un cas que ens fa girar la història fins l'any 2012 i, com que crec que les coses s'han de

posar en context, i més quan ha passat tant de temps, jo, si els hi sembla, faré una mica d'història molt eclèctica sobre què va passar, què ha anat passant i després, quan arribem al moment actual, sí que faré l'explicació de quina ha sigut l'actuació del Govern de la Generalitat, en aquest cas, a través del Departament d'Economia i Finances, de l'acord que hem treballat.

Per tant, veurem que soc molt objectiva perquè explico fil per randa com va anar, com ha anat tot i així jo crec que podrem fer memòria d'aquest cas. Mirin, l'any 2012 la Generalitat va licitar el contracte per la gestió del servei públic d'abastament en alta del sistema Ter-Llobregat. Les entitats licitadores van ser una agrupació encapçalada per Acciona, Agua S.A. i, per Societat General Aigües de Barcelona, Agbar. Per tant, dues licitadores, Acciona i Agbar. El 6 de novembre del 2012, per resolució del conseller, s'adjudica el contracte a Acciona, per un import de 1.000 milions d'euros.

El 23 de novembre, quinze dies més tard, Agbar impugna l'adjudicació mitjançant la interposició d'un recurs especial en matèria de contractació davant l'òrgan pertinent de la Generalitat. El recurs es fonamenta, bàsicament, en defectes no esmenables de la proposició que presenta Acciona. Per tant, motius formals.

El 27 de desembre del 2012 es formalitza el contracte, malgrat aquest recurs, i s'adjudica clarament Acciona aquesta licitació. Mitjançant la resolució 1/2013, ja passem a l'any següent, de 2 de gener, l'organisme de contractació estima parcialment el recurs que interposa Agbar en el sentit d'excloure Acciona d'aquesta licitació. La resolució de l'òrgan de contractació es va impugnar judicialment per les parts, mitjançant diversos recursos ordinaris, 14/2013, 28/2013, 38/2013, un procés que es comença a judicialitzar.

Per sentències del 22 de juny del 2015, ja han passat dos anys, dictades en el marc dels recursos que he esmentat, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya confirma la resolució de l'organisme de contractació. Per tant, excloure Acciona aquesta oferta i d'aquesta licitació, abocant així a la nul·litat de l'acord d'adjudicació del contracte.

A les esmentades sentències, aquestes del 2015, es va confirmar l'anul·lació del procediment d'adjudicació, ja que no va respondre a l'existència d'un mer defecte

formal que podia haver estat esmenat, sinó que aquesta anul·lació va portar causa de la contradicció existent entre el plec de clàusules i els aclariments vinculats a l'Administració. I atès que aquesta discordança afectava un dels elements essencials del contracte, com era el plec de clàusules administratives que fixen el calendari d'execució de les obres, es va entendre que els licitadors no tenien prou coneixement del veritable abast de les prescripcions del contracte en vista a programar aquestes obres, la qual cosa va impedir formular correctament les ofertes.

És per això que l'acord d'adjudicació del contracte, com es desprèn de la part dispositiva de les sentències, va incórrer en una causa d'invalidesa en la mesura que no va existir una omissió total i absoluta del procediment aplicable, ni tampoc no es pot apreciar la vulneració d'un dret fonamental, sinó una contradicció entre el plec de clàusules i els aclariments donats. Així doncs, en anul·lar-se l'acord d'adjudicació per un defecte no esmenable, que afecta el conjunt del procediment de contractació, l'anul·lació esdevenia el conjunt del procediment. Per tant, s'anul·la tot el procés de licitació.

Aquestes sentències esmenades van ser confirmades pel Tribunal Suprem en sentències 269/2018, 276/2018 i 279/2018, de 20 de febrer. El 3 d'abril de 2018, el TSJ va declarar ferma la sentència del 22 de juny de 2015 en haver desestimat el Tribunal Suprem diferents recursos que s'havien presentat. El conseller de Territori i Sostenibilitat, en execució de les sentències esmentades i en la seva condició d'òrgan de contractació, va declarar mitjançant resolució del 4 de juny de 2018 acordar la creació de la comissió de suport a la liquidació del contracte amb les funcions d'elaborar un informe dels aspectes jurídics i econòmics de la liquidació del contracte, presentar a l'òrgan de contractació la proposta de liquidació de contracte i, finalment, informar sobre les al·legacions que es formulessin en aquest procediment de liquidació.

És a dir, un cop hi ha aquestes sentències fermes, passa el procés de liquidació i es crea aquesta comissió per ordre del conseller pertinent. El procediment de liquidació va començar en data 24 de juliol del 2018 i per l'1 d'abril del 2019 l'òrgan ja va dictar la liquidació definitiva provisional. En aquesta resolució es van desestimar les

al·legacions de la concessionària ATL i d'Acciona i es va declarar que l'import de la liquidació era de 53,8 milions d'euros.

Contra aquestes resolucions va interposar en via administrativa recurs de reposició que va ser resolt l'1 d'agost del 2019 confirmant-se la resolució recorreguda, és a dir, els 53,8 milions. Paral·lelament, la comissió de suport a la liquidació l'any 2020, d'acord amb la documentació facilitada per diverses entitats, va dictar informe el 14 de febrer del 2020. Aquest informe conclou que l'import de la liquidació definitiva és de 56,9 milions d'euros, dels quals 34 queden condicionats a una resolució de l'AEAT sobre la sol·licitud de devolució d'ingressos indeguts per concepte de l'impost de societat.

Així, doncs, resultava que l'import a cobrar era de 22,8 milions d'euros que es va reduir a 18,8 atès un pagament previ al maig, determinant-se així l'import per resolució del 13 de març del 2020 que quedava sent definitiva. Per tant, 18,8 milions d'euros.

Per decret llei del 4/2008, del 17 de juliol, s'assumeix la gestió directa del servei d'abastament d'aigua a poblacions per mitjà de les instal·lacions de la xarxa d'abastament Ter-Llobregat, de titularitat de la Generalitat i es crea l'ens d'abastament aigua Ter-Llobregat. És a dir, un cop ja es liquida aquell procés de licitació, doncs, evidentment, la Generalitat, com saben, es queda la gestió directa d'aquest servei d'aigua. El 20 de desembre del 2018, el conseller de Territori declara la finalització de la prestació efectiva per part d'Acciona del servei d'abastament d'aigua i comença aquesta nova etapa.²

ATL va iniciar –en aquell moment, Acciona–, tot un seguit de litigis judicials contra la Generalitat, contra els diversos actes administratius en el procés de liquidació i de finalització de la prestació del servei. Va haver un recurs de contenció administratiu l'any 2018, seguit davant el TSJC, interposat contra una d'aquestes resolucions per la qual es va declarar la finalització de la prestació del servei. També un recurs de contenció administratiu davant del TSJC, interposat contra una altra resolució per la qual es desestimava el recurs potestatiu de reposició en diferents termes.

I un tercer, interposat contra la desestimació presumpta de la sol·licitud del 26 d'abril del 2019, de devolució de la garantia definitiva. És a dir, tres processos contenciosos administratius que es presenten davant del TSJC.

En síntesi, la pretensió principal en aquells moments d'Acciona era que la Generalitat assumís i pagués els danys i perjudicis causats a ATL, en aquest moment Acciona, quantificats en 1000 milions d'euros aproximadament. Uns 300 del dany emergent i uns 700 i escaig del lucre cessant. En aquest sentit, el TSJC, mitjançant sentència de l'any 2022, reconeix el dret d'Acciona a cobrar aquests 300 milions del dany emergent, li reconeix aquest dret i incorpora, evidentment, els interessos. No es reconeix, per tant, el lucre cessant, que era l'altra pretensió d'Acciona.

Atès que la Generalitat, d'aquests 300, només reconeixia 140 milions d'euros, va interposar un recurs de cassació contra aquesta sentència del TSJC. L'any 2023, Acciona va sol·licitar al TSJC l'execució provisional de la sentència, que ens obligava a pagar aquests 300 milions, i, en aquest sentit, el 4 d'abril del 24, el TSJC va dictar una interlocutòria per la qual es disposava l'execució provisional de la sentència condicionada a la constitució de garanties. Un cop constituïdes les garanties al seu favor, la Generalitat va pagar a Acciona l'import corresponent de la sentència, per valor de 365,6 milions d'euros, incloent-hi els interessos.

Prèviament, la Generalitat ja havia efectuat pagaments per valor de 31 milions d'euros a la liquidació, al procés de liquidació que els he explicat abans, i, per tant, l'import total que es va pagar a la concessionària va ser de 300..., ha estat de 397 milions d'euros.

Què ha passat des d'aleshores, que és quan entra aquest nou Govern? El Govern anterior havia fet el pagament d'aquesta sentència a través...

Fitxer 08CEF2

...d'aquesta interlocutòria que es demana i per tant corresponem a la sentència ferma del TSJ, però en aquell moment Acciona presenta un recurs de cassació al Tribunal Suprem per la part del lucre cessant, que no havia estat reconeguda pel

Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Què passa, però? Que en aquest recurs de cassació, que s'admet pel Tribunal Suprem, s'adjunta un compromís dels consellers del moment en què es reconeix al lucre cessant els danys i perjudicis que podia comportar la finalització d'aquest contracte.

És veritat que quan hi ha una nul·litat en un contracte no hi ha el dret al lucre cessant, però, en aquest cas, com que hi havia un reconeixement d'aquest lucre a través d'una carta signada per part de membres del Govern, que s'adjunten al recurs de cassació i que s'estima per part del Tribunal Suprem, aquí comença a existir un risc fefaent que haguem de fer front a aquest lucre cessant que, com els dic, estava per sobre dels set cents milions d'euros.

Aleshores, nosaltres arribem al Govern, tenim algunes converses amb l'empresa Acciona, que és la que té els litigis posats a la Generalitat, i valorem els riscos que suposa que tot això, que aquest litigi vagi endavant.

En el cas que la Generalitat perdés –imaginem-nos-ho, no?–, poguéssim perdre aquest litigi, el pagament hauria de ser d'aquests set-cents i escaig milions més interessos, ens anem a nou-cents noranta quatre milions d'euros. En el cas suposat que la Generalitat guanyés, hauria de pagar noranta-dos milions d'euros. Per tant, aquesta era la realitat.

Analitzem amb els serveis jurídics d'Economia, amb els serveis jurídics de Presidència i el gabinet jurídic central, els riscos que hi ha. Hi ha riscos evidents que haguéssim hagut o que podríem perdre aquest litigi i, per tant, haver de fer front al pagament de quasi mil milions d'euros, i és aquí quan fem els informes pertinents, seiem amb Acciona i intentem arribar a un acord transaccional, que és el que hem tancat amb ells, per tal de pagar-los noranta-cinc milions d'euros en quatre anys, evidentment a canvi que eliminem tots els litigis existents.

Amb això el que hem fet és enviar aquest acord transaccional al Tribunal Suprem, que és qui ho ha d'homologar, i a partir d'aquí tancaríem aquest..., no sé com qualificar-ho, però és igual, aquest episodi que fa tants anys que dura a la Generalitat.

Per tant, he volgut fer molt ràpid un repàs dels fets, de com va anar la situació. Ha sigut un procés de molts anys, de molts litigis, com veuen vostès de moltes

resolucions i contraresolucions, però al final el que hi ha és que vam haver de fer front a uns danys emergents per tres-cents noranta-set milions d'euros a Acciona per aquesta nul·litat del contracte i ara teníem un risc evident d'haver de fer front també al lucre cessant, com els dic, garantit d'alguna manera amb aquest compromís del Govern del moment.

Per tant nosaltres vam intentar preservar al màxim els interessos de la Generalitat, intentar arribar a un acord que ens permetés pagar el menys possible, perquè el risc era molt alt, el risc era de fins a nou-cents noranta-quatre milions d'euros i, per tant, hem estat uns mesos treballant per intentar arribar a aquest acord, que, com els dic, ara està al Tribunal Suprem pendent d'homologació. Esperem que es pugui homologar i podrem tancar, com deia, aquest episodi d'ATLL que, com saben vostès, ha portat tants mals de caps a la Generalitat.

Per tant, aquesta ha estat la darrera part, la nostra actuació en aquests darrers mesos i, en tot cas, estem a la seva disposició per explicar-los també, si volen, més informació, sobre quins informes amb què ens hem basat per arribar a aquesta xifra. Tant el secretari com jo els respondrem de grat, però en tot cas saben que hi ha tota una part d'aquest episodi en què nosaltres no hi érem i el que hem fet és explicar-los objectivament els passos que s'han anat fent al llarg d'aquests anys.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. Entenc que el secretari general no intervé en aquest primer torn.

El secretari general d'Economia i Finances

Evidentment, tot i que ha sigut una compareixença acumulada, penso que jo diria el mateix, per tant no cal, i, per un tema d'economia processal, és donar veu als portaveus. Jo, en tot cas, a la rèplica, que ens la puguem partir en funció dels temes.

El president

Doncs, així, moltes gràcies, consellera; moltes gràcies, secretari general.

I ara seria el torn dels grups parlamentaris, que, tal com els hi vam avançar ja amb la informació que se'ls va fer arribar, tindran set minuts en cada un dels seus torns, i començaríem pels grups que van ser els sol·licitants. En aquest cas, tindria la paraula el diputat del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Albert Salvadó.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. Consellera Romero, secretari general, gràcies per vindre en seu parlamentària a oferir explicacions sobre el tema.

Coincidim que el problema en aquest cas ve de lluny, en concret de l'intent fallit de privatització de l'Aigües Ter-Llobregat el 2012, en aquell moment per part d'un Govern de Convergència i Unió, condicionat per la crisi econòmica, per les tensions financeres a la Generalitat i per la necessitat de conjugar-ho tot amb la promesa de rebaixes fiscals a les rendes més elevades, per què no dir-ho.

La privatització de l'ATLL el 2012 els permetia ingressar uns mil milions d'euros, mentre que el 2011 el Govern del president Mas va modificar al cent per cent successions i donacions, que en el seu punt àlgid recordo que suposava una recaptació de més de mil milions d'euros anuals.

En fi, les famoses retallades no eren només per necessitat, sinó la conseqüència de les decisions preses. I és que la dreta catalana molt sovint ens ve a vendre com a decisions tècniques allò que són només prioritats ideològiques.

En este Parlament s'ha debatut molt sobre les bondats de la gestió privada o la gestió pública, i n'hi ha que han fet una defensa abrindada de la iniciativa privada, i crec que en el cas que avui nos trobem aquí veiem que les iniciatives privades a vegades poden suposar una millora immediata per a les arques públiques, però amb costos importants ja a curt termini, com veiem. I no parlem només dels costos derivats del procés judicial, sinó del que suposaria d'haver-se fet efectiva la privatització Aigües Ter-Llobregat.

Avui l'ATLL està gestionat per la Generalitat de Catalunya, que quan a Esquerra portàvem la conselleria d'Economia vam aprofitar les sentències judicials per revertir

la privatització, seguint el camí de molts municipis que ja han revertit la privatització de la gestió d'aigua a nivell local, i molts altres que han iniciat el camí per fer-ho.

Segurament, i ho vam veure a l'anterior legislatura, serà més difícil gestionar l'aigua en un context d'emergència climàtica si esta sotmesa als interessos d'operadors privats, que legítimament estan condicionats pel compte de resultats, que pot coartar tant la sostenibilitat en la gestió dels recursos com la garantia de les inversions necessàries en depuració, regeneració, reutilització i potabilització. I és que per definir una nova cultura de l'aigua és imprescindible abordar canvis en la gestió, també canvis en la governança i en els mateixos usos de l'aigua.

A l'Ebre, consellera, sabem perfectament com influeixen aspectes, si voleu, tan intangibles com és la governança d'un recurs com l'aigua en tot el model de gestió.

Tornant a l'ATLL, si hem demanat la seva compareixença és en referència, com bé deia, a la decisió de la Generalitat de posar fi a un contenciós sobre la gestió d'Aigües Ter-Llobregat a canvi de pagar més de cent milions d'euros.

L'històric de la privatització és complex judicialment. El 2018, ho ha comentat, es va recuperar la gestió pública i, posteriorment, Acciona es va vendre els drets sobre futures indemnitzacions pel concurs fallit al fons voltor Fortress, per cent cinquanta milions d'euros. I va ser este fons voltor qui va demanar una compensació de més de tres-cents milions d'euros en referència a pagaments realitzats a l'inici de la concessió, els pagaments anuals pel cànon i inversions realitzades el 2016.

El TSJ, que sempre està amatent als interessos més centralistes i corporativistes, va dictaminar en contra de la Generalitat, i el 2024 aquesta es va veure obligada a pagar tres-cents seixanta-cinc milions d'euros.

El TSJ obligava a la Generalitat un primer pagament de tres-cents seixanta-set milions d'euros, tres-cents seixanta-cinc més dotze, que considerava que la concessió a Acciona era legal, però que aquesta tenia dret a compensació i, malgrat que la sentència no era ferma, Acciona va aconseguir que el Suprem dictés el pagament sense esperar al final del procés judicial.

Malgrat tot, el criteri jurídic de la Generalitat era que aquesta liquidació del TSJ era errònia i consideraven que, de continuació amb el procés judicial, hi havia una

possibilitat elevada de recuperar aquells tres-cents milions ja pagats. Un criteri que ha estat revertit per l'actual conselleria, no només renunciant a recuperar part de l'import ja pagat, sinó acordant un altre pagament de cent vint milions que, al nostre parer, està poc justificat.

No deixa de ser curiós que, en paral·lel a esta notícia, alguns mitjans es faiguen ressò de la proclivitat de la família Entrecanales, propietària d'Acciona, per relançar la seva activitat econòmica de Catalunya, emmarcat en el que el president Illa anomena «normalització».

La pregunta que ens hem de fer, consellera Romero, és si este acord judicial era necessari per la Generalitat? I, en este sentit, tres preguntes concretes. Què explica el canvi de criteri de la Generalitat a l'hora d'existir del procés judicial amb Acciona per a la privatització d'Aigües Ter-Llobregat? Quin és el criteri específic per a justificar els cent vint milions d'euros que s'han acordat per a posar fi al procés judicial?

Este acord, que està emmarcat en un procés de diàleg amb Acciona i la seva propietat per normalitzar la seva activitat econòmica a Catalunya, creiem que és un tema prou important i amb una mobilització de recursos públics prou significativa com perquè ens aporte respostes en aquest sentit, que puguin ser clares i concretes.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara seria el torn de la diputada del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Sí, serem breus. Nosaltres volíem posar sobre la taula que, com publicava *La Vanguardia* el febrer passat, per protegir-se Acciona en aquell moment... Quan dèiem que estem parlant d'un episodi, un caracteritzat d'episodi o de quasi justificar-ho com a coses que passen, nosaltres el que pensem és que això va ser una hipoteca i que és una hipoteca que s'ha anat trobant cap a diferents governs, però

que, quan parlem de governs, estem parlant també de la població, perquè no estem parlant que sigui una partida pressupostària petita, precisament.

En aquest sentit, el que deia és que per protegir-se, Acciona va exigir en aquell moment en la Generalitat garanties sobre les inversions que havia d'emprendre l'ATLL per si al final la concessió es revertia, com efectivament va acabar passant, i que es van obtenir –i aquí hi ha una part de discussió, diguem–, garanties formals per escrit de Mas-Colell i del nou conseller de Territori, Santi Vila. Publicaven que, en aquell document de suport que revisava el diari i que s'havia portat precisament a la causa del Suprem, parlaven de compensar la societat concessionària Acciona i els seus socis pels danys i perjudicis que corresponguessin. I aquí s'inclouria el fons de compensació per l'import de la inversió. Aquest reconeixement és el que ens porta al lucre cessat.

Nosaltres plantejem que, davant d'un procés de privatització, que ha sigut el més gran que s'ha donat a la Generalitat fins a aquell moment, que es va dur a terme precisament pel Govern del president d'Artur Mas, el 2012, no té una justificació possible. La necessitat en aquell moment de determinar liquidesa i demés, com deia l'altre diputat, podia haver tingut a veure amb altres formes de política. I considerem que això ha sigut una hipoteca, com dèiem, no només d'altres governs en el sentit del marge d'acció política, perquè al cap i a la fi ja es va haver de plantejar un pagament anterior per la Generalitat, com s'ha explicat, però que també l'any actual ho estem afrontant, encara que sigui a través d'un acord.

Malgrat, precisament, la CUP vam posar a la llei de mesures del 2017 que si la sentència precisament anava en la línia en la que ja consideràvem, doncs, que es tornés a gestionar de forma pública.

Aquí les preguntes que tenim, sobretot, és la valoració que es fa d'aquest tipus d'operació de la privatització de recursos que són de caràcter natural, tenint en compte especialment com ha anat tot aquest procés en termes legals, i l'impacte que té en termes de darrer públic avui, i com n'ha tingut també de forma prèvia.

Esperem una valoració política, no només com la lectura del que ha vingut passant, pensant que estem en un moment en què hi ha debats sobre la taula, en aquest sentit, en termes energètics i demés que també passaran per aquí i que haurien de

servir d'alguna forma d'aprenentatge conjunt per tots els que estem ara mateix en el Parlament, en el sentit que no podrien qualificar-ho precisament d'una gran, no ho sé... Si algú està orgullós d'aquesta operació també estaria bé que ho digués.

Especialment això, i com es valora, precisament, aquest acord que va haver-hi de compensació, no només pels diners que es gastaven, sinó precisament per aquest benefici no realitzat, pensant que no sabem les # polítiques que es poden desenvolupar en termes energètics posteriorment. Ara mateix hi ha debats... Vull dir que quan estem parlant d'aigua estem parlant també d'altres formes d'energia, pensem que ho hauríem de llegir com tot allò que, siguin concessionaris o són públiques, com volem valorar-ho dins de l'actual govern, doncs, aquesta operació en aquest sentit, aquestes garanties que es volien donar en termes de privatització sobre el benefici no realitzat o el lucre cessant, i també buscar unes línies..., es veuen més enllà de com es preguntava a través de l'acord, que creiem que ja era previsible que les sentències no fossin precisament favorables, per acords com aquest tipus, als interessos de la Generalitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del diputat de Grup Parlamentari de Junts i vicepresident d'aquesta comissió, l'il·lustre senyor Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Bé, gràcies, president, i gràcies consellera i secretari general per la seva compareixença.

El que hem vingut a parlar aquí no és nou. No fa gaire, fa un parell de mesos ja es va parlar a la Comissió de Territori i Habitatge i, a més a més, van poder comparèixer els consellers, que ells no havien de fer un relat històric, sinó que el van viure en primera persona, i vostès avui, doncs, agrair...

Fitxer 08CEF3

...molt que hagin fet aquest relat, però en aquell moment era el moment de fer les preguntes a qui ho va viure. Nosaltres avui li podem demanar el que sigui, però és de la gestió des que vostès estan al Govern i no anterior. Però jo crec que és important que no oblidem..., per cert, vull dir que en aquella compareixença qui la va defensar va ser el Quim Calatayud, a qui li desitjo una bona recuperació, que com saben, el pobret ho està passant malament.

Però dit això, aquí nosaltres el que sí no podem perdre de vista és el context del moment, és a dir, el 2012 no era el 2025, era una situació en què tots sabem que sortíem d'una..., no sortíem, sinó que estàvem encara patint les conseqüències de la crisi del 2008, però teníem unes exigències a nivell de dèficit, que se'n recordarà molt bé, segurament el conseller, de l'ordre, si no recordo malament, del 0,7 per cent per les comunitats, quan l'Estat tenia més del 6 per cent, i d'alguna manera centrifugava el dèficit a les comunitats. I no quadraven els números, no hi havia manera de quadrar els números.

I es van fer totes aquelles opcions que en aquell moment es van veure possibles, entre d'altres jo recordo vendre patrimoni, però també en un moment com aquell es va decidir que una manera d'aconseguir una certa capitalització per poder pagar nòmines, per poder garantir serveis, escoles, hospitals, etcètera, era en aquell moment no tant la privatització de l'aigua, sinó una concessió del servei de l'aigua, però mai la propietat.

I per tant això es va fer en el seu moment perquè es va entendre que era una manera de sortir d'un atzucac. Hi ha gent que potser no recorda que aquest tema és el tema de Catalunya, l'infrafinançament, i que per tant mirar-ho ara amb els ulls del 25, quan va passar el que va passar el 12, doncs home, és jugar amb trampa. Per tant, en aquell moment es va considerar que es podia fer. Tot i així hem de recordar que l'infrafinançament continua i que continuem sent una comunitat autònoma que pot viure molt per sota de les seves possibilitats per allò que generem a nivell de recursos, i per tant aquest tema no el podem perdre mai.

Ho vaig dir l'altre dia i ho repeteixo avui perquè vagi sonant el discurs. Entre un 8 i un 10 per cent del PIB, que és el dèficit fiscal, ara ja tenim, vostè ho va dir també un dia en una compareixença, 300.000 milions d'euros de PIB. Això vol dir que ara estarem entre 24 i 30.000 milions d'euros de dèficit fiscal. Per tant, estem en aquestes xifres. Doncs que aquí estiguem patint per 300 milions d'euros en aquell moment, quan la situació era tan dura, doncs home, jo em sembla que és anar burxant sobre un tema que ara no toca.

En tot cas, per nosaltres crec que ja es van donar les explicacions quan tocava. Creiem i confiem que el Govern defensarà els recursos perquè, escolti'm, això està judicialitzat, per tant s'haurà de defensar tan bé com es pugui. Estem convençuts que defensaran els interessos de la Generalitat, com no pot ser d'una altra manera, i per tant, escolti'm, amb tot el que puguem ajudar doncs ho intentarem, però insisteixo, el problema de fons és un altre i sembla que ho vulguem perdre de vista i sobretot algun partit polític que no hauria d'haver perdut mai de vista que vam fer el 2017 el que vam fer i estem on estem perquè no hem culminat el que volíem fer el 2017.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, vicepresident. I ara té la paraula la diputada del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Míriam Casanova.

Míriam Casanova Domènech

Molt bé, gràcies, president. Bé, en primer lloc, doncs voldria agrair a la consellera Alícia Romero que ens hagi fet un repàs a tots els principals fets des de l'adjudicació del concurs, avançant amb la nul·litat posterior i després els fets judicials conseqüents i en el punt en el que ens trobem ara. És cert que ja ens remuntem des dels primers fets a l'any 2012, però també, clar, acaba tenint conseqüències econòmiques en el mandat actual i, per tant, sobre el seu Govern.

Llavors, li voldria plantejar com s'ha tractat àmpliament d'aquest tema també fa poc en la Comissió de Territori i Sostenibilitat, voldríem anar una miqueta més directes a fer-li una sèrie de preguntes i llavors sí que ja a la segona intervenció doncs la

senyora Esteller intervindria, si és possible, president. Bé, llavors, voldríem saber perquè m'he quedat una miqueta amb les grans xifres, no? Primerament, quan arriba la liquidació de la licitació, que parlem dels 31 milions d'euros, després és quan ve ja en compliment de la sentència del TSJC, venen els 365 i ara és, que sembla que hem d'afegir, si s'arriba a un acord extrajudicial, als 95 milions d'euros.

Entenc que aquestes tres xifres vindrien a ser el cost total i, si no és així, doncs voldria que ens ho acabés d'aclarir. Quin és realment el cost total per la Generalitat de tota aquesta operació? I després, també, com es finançarà? I si això acabarà traduïnt-se en un increment de la tarifa de l'aigua de cara als ciutadans, és a dir, si tindrà un impacte econòmic sobre els catalans i catalanes i també, qui assumirà, perquè hi ha molts condicionants i, quan passen esdeveniments d'aquest tipus, al final ningú és culpable, no? Són tots culpables però en el fons, ningú ho és. Llavors, qui acabarà assumint responsabilitats polítiques sobre aquesta qüestió? Perquè, al final, hem de rendir comptes a la ciutadania i estem parlant que ha estat una operació fallida pels motius que siguin.

I la darrera pregunta que els voldríem fer és, ara tenim gestió directa del servei, però els voldríem plantejar si, en el cas que tornessin a estudiar una possible concessió per gestió indirecta, quins costos i quins ingressos tindria, per la Generalitat, en comparació amb el que és la gestió directa del servei de l'aigua.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara seria el torn del diputat del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president i gràcies, consellera. Normalment, des del nostre grup polític, som molt crítics amb la conselleria d'Economia i amb les seves polítiques, però avui és molt d'agrair que vinguin a menjar-se els marrons dels altres i que hagin gestionat i negociat en nom de la Generalitat per un tema que ve molt de lluny, ve de l'Artur Mas, que no té res a veure amb la seva gestió i es d'agrair que hagin vingut aquí i

ens expliqui fil per randa la cronologia i com estan les negociacions amb la companyia privada respecte l'últim litigi que està pendent.

Yo creo que esto es un nuevo ejemplo de mala gestión de la Generalitat, que viene desde Artur Mas pasando por Puigdemont hasta ahora. Querían aligerar la deuda. De momento ya hemos pagado 300 millones de euros. Parece que en la negociación hay dos cifras. Yo creo que usted ha 93, pero se ha publicado 104, deben estar cerrando la negociación o ya han hecho la comunicación al tribunal, no lo sé. En total son unos 400 millones de euros, tampoco ese el detalle, por culpa de irregularidades, de falta de control, de desproporción en la adjudicación, o sea, que es un tema gravísimo.

Y dentro del tema gravísimo, que nos cueste ese dinero esa mala gestión y que no haya habido responsables directos, también nos sorprende mucho que antes de llegar nosotros en 2019 se intentó crear una comisión de investigación y mis predecesores en la palabra, Junts y PP se opusieron a la creación de esta comisión de investigación, cosa que también nos sorprende. Más, si cabe cuando estamos investigando y aprobamos leyes que tanto PSOE como PP aprueban, de leyes de memoria histórica de hace cien años, pero en cambio se niegan a investigar algo que yo creo tan grave como cascar 400 millones de euros con los impuestos de los catalanes.

Y en eso estamos, la verdad es que es un tema que a nosotros se nos escapa judicialmente, se judicializó, se está yo creo que llegando a un buen pacto, o sea, eso le felicito señora *consellera*, yo creo que es bueno amarrar el pacto y no asumir ese riesgo de casi 900 millones de euros o más que se sumarían a los 300, pero a mí yo creo que aquí hemos de investigar muchísimo más, y yo creo que las comisiones de investigaciones extrajudiciales están para estos temas, para estos temas que hay algo que nos han de esclarecer y que tenemos que investigar.

Fuera de los temas jurídicos y legales que se dirimen en los tribunales, creo que sería un buen tema para investigar en sede parlamentaria esta grave irresponsabilidad, esa grave mala gestión por parte de los sucesivos gobiernos a partir de Artur Mas.

Gracias.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del diputat del Grup Parlamentari Comuns, l'il·lustre senyor David Cid.

David Cid Colomer

Gràcies consellera, també per les explicacions al secretari. Miri, és que jo riuria si no fos per plorar, perquè si la «turra» que van donar amb allò del govern dels millors, jo vull recordar la «turra» que ens van donar amb el govern dels millors. I per si no fos prou vam haver d'aguantar durant molts anys que la dreta gestionava millor que l'esquerra. I la consellera no ho ha volgut dir, segurament perquè no li toca i no ho pot dir, però deia, no sé com qualificar aquest episodi. Miri, ja els ho dic jo, és el «pufo» més gran de la història de la Generalitat. És el ridícul més gran de la gestió de la història de la Generalitat.

O sigui, la Generalitat haurà perdut 500 milions d'euros de tots els catalans i catalanes per una privatització d'una companyia que gestionava l'aigua en alta de la Generalitat, que no es va produir, i la companyia que finalment no haurà gestionat aquest servei haurà guanyat 500 milions d'euros. Si ho arriba a fer això algun partit d'esquerra el que ens hauríem hagut de sentir, quantes dimissions hauríem demanat, quantes comissions d'investigació ens hauríem volgut crear, el que hauríem hagut d'aguantar. I a més, perquè vostès diuen, és que no tenien més remei.

Miri, jo no hi estic d'acord. Perquè aquí el senyor Artur Mas i tot el seu Govern van decidir retallar els impostos a qui més tenia mentre privatitzaven Aigües Ter-Llobregat. Però fins i tot els hi compro que no tenien més remei. Però escolti, l'adjudicació la va fer algú. L'adjudicació la va fer el senyor Recoder i la va acabar el senyor Santi Vila.

I això no té res a veure amb la situació financera de la Generalitat, el deute històric. Això és, algú va fer l'adjudicació, la va fer mal feta i els ciutadans i ciutadanes de la Generalitat han perdut 500 milions d'euros gràcies al govern dels millors. *Punto i pelota*. Això és el que va passar. I per tant, jo crec que han de tindre..., i si no fos prou, que això també després li preguntaré a la consellera, que ja és el més escandalós, és la carta. Que és aquesta carta, signada pels senyors Santi Vila i pel senyor Mas-Colell, en la qual es reconeix el lucre cessant.

Jo pregunto, consellera, normalment, la Generalitat quan fa una adjudicació reconeix, o en tot cas, quan fa, en aquest cas, una concessió, reconeix la possibilitat del lucre cessant? Jo això no ho he vist en la meua vida. En la meua vida. El lucre cessant. No el dany emergent, que ens ha costat 397 milions d'euros, sinó el lucre cessant que ens podia haver costat 1.000 milions d'euros. Ara tots podem venir aquí a dir que segurament tots haguéssim negociat molt millor, sobretot fins i tot els que van fer l'adjudicació. Però clar, amb una carta que reconeix un lucre cessant que pot arribar als 1.000 milions d'euros, o sigui, això ens podria haver costat 1.500 milions d'euros als catalans i catalanes gràcies al Govern d'Artur Mas.

I si no fos prou, la carta ve a dir que si Acciona hagués constituït penyora, és a dir, s'hagués venut una part del seu deute, la Generalitat havia de pagar directament a aquestes empreses que havien constituït el deute en cap cas podent descomptar el que Acciona havia gastat o no pel servei o que el que havia cobrat pel servei prestat. És a dir, que si hi havia un fons voltor que havia comprat una part del deute, aquest cobrava trinco-trinco.

Bé, jo de gran em vull dedicar a això, perquè clar, si no presto el servei, em fan una adjudicació mal feta i m'acabo guanyant, per no fer res, 500 milions d'euros. Doncs mirin, saben què? Jo crec que evidentment, o sigui, crec que és necessari com a mínim que d'una vegada per totes, malgrat hagin passat per aquest Parlament, doncs ens expliquin realment el que va passar. Per què realment es va produir l'acció, en aquest cas, l'adjudicació a Acciona? Per què va recórrer Agbar, si això generava tensions dins del Govern, i com pot ser que l'adjudicació es fes tan mal feta, tan mal feta, que ens hagi costat el que ens ha costat?

Insisteixo, i això no té res a veure, per més que ho vulguin vostès dissimular, perquè aquí el que estem discutint no és la situació financera de la Generalitat, és de com es va produir l'adjudicació i per què dos consellers, no un, dos consellers de la Generalitat van firmar una carta a una companyia, a requeriment de la companyia, això sí que va haver-hi negociat, a requeriment de la companyia, on es reconeixia el lucre cessant. Això és purament un escàndol, insisteixo en el que deia, això és el «pufo» més gran de la història de la gestió econòmica de la Generalitat.

Crec que no tinc res més a afegir.

El president

Gràcies, diputat. Ara seria el torn, com ve a ser habitual del Grup Mixt, però, com no estan personats, passaríem el torn al següent grup parlamentari. En aquest cas, té la paraula el diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, l'il·lustre senyor Jordi Riba.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Consellera, secretari general, gràcies per la compareixença, consellera Romero. Celebrem o agraïm que s'atengui la petició de transparència i retiment de comptes que correspon en un cas tan rellevant com aquest, a petició dels grups d'Esquerra Republicana i de la CUP, ja que el conjunt de la cambra, però sobretot la ciutadania, mereix tenir tota la informació disponible sobre una qüestió que ha tingut i pot tenir encara més conseqüències econòmiques per la Generalitat i, per tant, per les finances del nostre país.

Certament el cas ATL no és només un litigi judicial complex, abans ha fet un relat factual...

Fitxer 08CEF4

...no valoratiu, com algú ha vingut a dir del que havia passat –això ja es va fer, diguem-ne, a la compareixença anterior a la Comissió de Territori–, un relat factual, ara bé, ens porta ineludiblement a les conseqüències que es va fer malament. És a dir, hi ha un cas evident de mala gestió que té en aquest moment unes conseqüències econòmiques. És, per tant, una lliçó de com les decisions públiques han de fonamentar-se amb rigor, previsió i responsabilitat.

Els fets són prou ja coneguts, els ha explicat vostè. L'any 2012, l'adjudicació a Acciona, la posterior anul·lació per part del Tribunal Superior de Justícia, la conformació del Tribunal Suprem de la mateixa, la reversió de la gestió pública amb la creació de l'ens ATLL el 2008 i, finalment, les reclamacions econòmiques derivades per part del concessionari i, posteriorment, traspassades al fons d'inversió al que s'ha fet referència.

Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar volem fer explícit el nostre suport a la gestió que des del Departament d'Economia s'està duent a terme en relació a aquest assumpte. La situació no és fàcil, ni barata, però és evident que la consellera i l'equip de Govern han actuat amb prudència, han actuat amb transparència i han actuat amb voluntat de protegir l'interès públic en tot moment, i crec que val la pena i és important destacar aquest fet.

Ara bé, entenem que cal que en aquest Parlament es puguin conèixer els detalls fonamentals de l'estat en què es troben aquestes negociacions a les quals s'ha fet referència, i en aquest context li volem formular algunes qüestions per tal de clarificar alguns dels elements que configuren aquest expedient, cas, litigi, o diguem-ne com vulguem.

En primer lloc, voldríem saber si, un cop revisat l'expedient complet, la consellera o el secretari general del departament tenen constància que el Govern anterior iniciés algun procés de negociació amb Acciona en relació a la possible resolució del contracte i a les reclamacions d'indemnització. És una informació rellevant per comprendre si es van explorar vies de resolució extrajudicial abans que, o després, o durant, mentre els tribunals efectuaven la seva feina o dictessin sentència, i si, en aquest sentit, es va intentar evitar en algun moment el litigi prolongat que ha acabat generant una elevada despesa pública.

En segon lloc, voldríem demanar si s'ha pogut determinar en quin sentit ha influït la resolució administrativa signada en el seu moment per dos consellers de governs anteriors, als que s'ha fet referència, per la qual es va fer reconeixement del dret d'indemnització per a lucre cessant. Sabem que les sentències han resolt qüestions relatives al cànon i a les inversions no amortitzades, n'ha fet referència, però és important entendre si aquesta resolució administrativa va obrir la porta a una interpretació més favorable als interessos del concessionari o del fons litigant.

I, en tercer lloc, i finalment, voldríem saber si en el marc de les negociacions actuals existeix, entenem que sí, en la mesura i en l'estat en què la consellera ens ha informat, un informe tècnic o pressupostari emès pel Departament d'Economia, per la Intervenció General o per algun altre òrgan competent que justifiqui els termes de l'acord amb els que s'està treballant. És a dir, s'ha fet referència també a la

negociació, òbviament d'una part de negociació, però entenem, i així voldríem que ens poguéssim ampliar la informació, en quina base tècnica i jurídica es fonamenten. És a dir, si el que posaria fi a aquest litigi amb el fons d'inversió compta amb aquesta base tècnica sòlida que avala que aquest acord representa la millor opció des del punt de vista financer per la Generalitat, tenint en compte els riscos associats a una eventual resolució judicial definitiva, que s'ha fet referència també en el llinar màxim de risc econòmic que podria comportar.

Perquè més enllà del relat jurídic, del qual ja hem debatut àmpliament, el que ens preocupa ara és garantir que el tancament d'aquest episodi es faci amb seguretat jurídica i amb una visió estrictament orientada a la defensa del bé comú o de l'interès general. És evident que cap govern voldria pagar una xifra com la que s'ha pagat o la que ja eventualment podria pactar-se o s'està pactant, aquesta xifra que ja ens ha avançat, però també és evident que la gestió pública consisteix sovint a triar entre escenaris possibles i, per tant, optar pel que representi el menor impacte i el màxim benefici pel conjunt de la ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Doncs, ara tornaria a ser el torn per respondre als grups per part de la consellera i del secretari general, per un màxim de trenta minuts.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Bé, com que hi ha preguntes similars, aniré responent, però bastant conjuntament.

Primer, no els quedi cap dubte que l'únic que ha perseguit aquest Govern, la conselleria i els equips d'Economia i de Territori ha estat defensar l'interès general, minimitzar els riscos i intentar arribar a un acord que perjudiqui el menys possible la ciutadania, tenint en compte que ja el Govern havia pagat, a mes de juliol, tres-cents noranta-set milions d'euros en aquest cas. I, per tant, el que nosaltres volíem intentar era minimitzar els riscos, que hi eren.

Em sap greu algun comentari que ha fet el diputat Salvadó, perquè, miri, només li diré una cosa, però la directora general de Pressupostos es manté, és la mateixa que hi havia en l'anterior govern; el cap dels serveis jurídics d'Economia és el mateix

que hi havia en l'anterior govern, i l'interventor general també. És a dir, els tres grans pilars del Departament d'Economia es mantenen, perquè són grans professionals, ho saben vostès, molts d'ells porten trenta anys a l'administració; crec que el conseller Giró també els tenia al seu equip. Jo crec que els que estem treballant amb ells ho sabem, màxima professionalitat i rigor. I una de les coses que nosaltres, crec que de manera responsable, quan un entra a Govern, a part de tenir un dossier que li deixa l'anterior consellera en diferents temes, és aquest, és aquesta situació d'Acciona, que també vull dir que surt també a la llum al cap d'unes setmanes d'estar nosaltres a Govern, ens interessem per la situació i demanem que s'estudiï els riscos d'aquest recurs de cassació que admet el Tribunal Suprem. Ja només això suposa un risc, perquè si no l'hagués admès podríem dir que no hi ha cas, però en el moment que l'admet, degut a una prova nova que no s'havia incorporat al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que és aquest compromís dels consellers, això fa que ens posem en alerta.

I jo els hi puc enviar sense cap problema l'informe jurídic del departament, que signen el cap dels serveis jurídics d'Economia i de Territori; els hi puc enviar l'informe de fiscalització d'intervenció, i també l'informe que fa Pressupostos sobre la quantia i els riscos econòmics de tota aquesta situació.

Però, com els hi deia abans –insisteixo–, fins al mes de juliol d'agost de l'any 24 s'havien pagat tres-cents noranta-set milions d'euros, 365,6 via sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i trenta-un milions, que els hi explicava abans, de la liquidació de tota aquesta operació. Per tant, en total són aquests tres-cents noranta-set.

Què ens diuen els riscos que tenim de seguir tots els litigis, tots els processos judicials? Doncs, que el risc és que se'ns reconegui aquest lucre cessant i que aquest lucre cessant, amb els seus interessos, pot arribar a nou-cents noranta-set milions d'euros. Això és una xifra molt elevada, molt elevada, que no creiem que puguem assumir com a Generalitat i, com bé han dit molts dels diputats que han intervingut, un risc també pels ciutadans i per les polítiques públiques, i nosaltres comencem unes converses amb aquesta empresa, amb Acciona, per intentar veure

si podem arribar a un acord transaccional, extrajudicial, per entendre'ns d'alguna manera.

En tot cas, si vostès tenen algun dubte sobre els motius d'Acciona se'ls hauria de preguntar a ells, però, en tot cas, nosaltres hem perseguit l'interès general d'una manera molt clara.

I, per tant, com els dic, amb aquest suport dels informes jurídics, econòmics i d'intervenció, doncs, la xifra, una xifra raonable que a nosaltres ens va semblar, amb totes aquestes dades, que podíem pagar eren aquests noranta-cinc milions d'euros, que és el que s'ha tancat. Em sembla que en Salvadó deia cent-vint; bé, a la premsa surten coses. Com es pot imaginar, nosaltres no anem explicant a la premsa acords o tancament de temes complicats, i més que afecten altres governs. A vegades les coses surten i arriben a la premsa per diverses vies. A nosaltres no ens va agradar que això sortís. En tot cas, la xifra que sortia no era correcta.

S'ha tancat l'acord, que és un acord tancat, signat, i ja presentat el Tribunal Suprem. És a dir, no estem en negociacions, la negociació ja està feta. El Tribunal Suprem té aquest acord transaccional, noranta-cinc milions d'euros a pagar en quatre anys, que es pagarà a través de recursos ordinaris, com es van pagar els tres-cents seixanta-cinc i, per tant, òbviament, és un cost, però és un cost assumible, molt més que si haguéssim de pagar aquests nou-cents noranta-set, que és l'estimació que es fa amb el lucre cessant i els interessos.

Per tant, així a grans trets, de les preguntes que vostès m'ha fet algunes són valoratives, no hi vull entrar, han passat molts anys. En fi, jo crec que tots els grups polítics hem pogut fer la crítica que ens pertocava sobre la situació. Nosaltres el que hem intentat és perseguir l'interès general, defensar els interessos de la Generalitat i dels ciutadans, i arribar a un acord que sigui el màxim de beneficis pel conjunt del sector públic. I això és el que ens ha mogut.

Em preguntava el diputat Salvadó si hi ha hagut un tema de normalització. Miri, nosaltres, ho hem dit moltes vegades, ni hem fet plans de xoc perquè les empreses tornin ni per mantenir una millor o pitjor relació amb les empreses. Hi ha patronals que ens diuen que no fem les coses bé, hi ha altres patronals que sembla que els agrada una mica més. Aquí, segons va la cosa s'opina.

Nosaltres el que intentem és fer les coses seguint el nostre full de ruta. Vam aprova, i ho saben, –ho vaig explicar aquí–, el Pla Catalunya Lidera, ara hem presentat el Pla responem dels aranzels, anem treballant en bé de la generació de la prosperitat i que aquesta sigui compartida. I si podem arribar a acords amb les empreses, millor, però, si no, no hi arribem i tampoc passa res.

Però sí que és cert que ens sembla que en un moment de moltíssimes necessitats de la societat, i vull posar l'exemple de l'habitatge, necessitem moltes vegades la col·laboració público-privada i necessitem que el màxim també d'agents facin. I això també ho dic perquè moltes vegades es fa una crítica aferrissada de les empreses i, evidentment, hi ha empreses que fan les coses bé i hi ha algunes altres que no, però crec que també podem generar les confiançaes necessàries amb aquelles que facin les coses bé per poder multiplicar els esforços que fem tots. Poso, per exemple, el cas de l'habitatge, però podien ser d'altres.

Però, en tot cas, no ha estat per un motiu de normalització, ni molt menys.

Ha estat perseguint aquest interès general i aquesta voluntat de resoldre un tema que ja dura molts anys, que ens podria generar unes tensions molt importants des del punt de vista econòmic, i, com els dic, no tenim cap problema a enviar-li aquests tres informes perquè vostès puguin valorar-los i veure que hem intentat, seguint les indicacions tècniques, arribar a aquest acord.

En tot cas, ara, secretari, passo la paraula per si vols afegir...

El secretari general d'Economia i Finances

Sí, moltes gràcies, consellera. Bé, evidentment que és un tema d'aquests que tenen la seva complexitat i jo crec que estic convençut, i així ho hem fet, que el Govern, el que ha fet en aquest cas el departament ha sigut fer una acció, diguéssim, de responsabilitat per intentar buscar una solució a un expedient, o diguem-li com vulguem, que no volíem tenir sobre la taula, però jo crec que és el que ens pertoca.

Jo vull pensar que si hagués sigut a la inversa algun altre partit hauria fet el mateix, resoldre un tema per intentar minimitzar els riscos que pot tenir l'administració, perquè també hauria sigut segurament fàcil dir: «Arribem, d'això no fem res...», perquè al final, si surt la sentència i es condemna, doncs, com que això és d'un

altre...», però al final estem pagant de recursos públics de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya i crec que ens pertoca prendre aquestes decisions.

I jo crec que, per un costat, aquí s'han posat de manifest temes que penso que no tenen a veure. Crec que el context econòmic segurament pot forçar algunes coses, però mai la justificació per fer això.

Crec que també s'ha fet... Podríem arribar a tenir un debat sobre models de gestió, públic-privades, només públiques, només privades, però crec que és un debat interessant i jo crec que hi ha serveis públics que, evidentment, es poden assumir directament per la pròpia administració, però crec que, en aquest cas, no toca això.

Però jo crec que hi ha quatre dades que són molt importants i que jo crec que són la clau de l'expedient, a més de la resolució, i que donen una mica de resposta a la pregunta que feia el portaveu dels Comuns quan parlava de si és normal que l'administració signi resolucions a les quals es pugui reconèixer el dret del lucre cessant. No és normal, en absolut. Com tampoc és normal que trobem un cas com aquest.

Doncs, els dono quatre dades perquè són claus de tot el que ha passat. 6 de novembre de 2012, s'adjudica a l'empresa, diguéssim, l'adjudicació per mil milions d'euros. 23 de l'11 de 2012, Aigües de Barcelona presenta recurs especial –23 de l'11. 27 del 12 de 2012, o sigui vint-i-quatre dies després, se signa el contracte. Això no s'ha fet mai. Cap administració signa un contracte si sap que té un recurs interposat, quan, a més a més, després, al cap de tres dies, el Tribunal resol que el contracte s'ha de resoldre perquè no s'ajusta.

Això només es pot entendre, com s'ha dit algun grup, per un tema econòmic. Volíem rebre els tres-cents milions d'euros per pagar evidentment, nòmines. O sigui, no és una praxis habitual. Alguns d'ells que estem aquí venint del món de la gestió municipal i, bé, jo no em vull imaginar un alcalde o alcaldessa que hagi fet això, que tenint en compte que tens un recurs interposat signi un contracte. Perquè tinguem en compte que el que dona validesa al servei no és l'adjudicació, és el contracte signat, que és on hi ha les obligacions contractuals.

L'adjudicació, tu l'adjudiques i si no hi ha contracte la pots resoldre tranquil·lament. Però, en aquest cas, fixeu-vos que tot això passa, bàsicament, en quaranta dies. Per tant, jo crec que aquesta és la clau.

Si aquí hi afegim la resolució, és obvi, aquesta resolució és la que marca tota la voluntat...

Fitxer 08CEF5

...que han tingut el Govern i la Conselleria d'intentar arribar a un acord transaccional, que, evidentment, aquí algun grup ha dit: quin ha sigut el canvi de criteri? Crec que la consellera ho ha dit, no hi ha hagut canvi de criteri. Al final, els tècnics són els mateixos, et posen sobre la taula totes les alternatives i, políticament, has de decidir. O sigui, les alternatives que han posat els tècnics sobre la taula eren les mateixes que havien posat abans.

A l'expedient hi havia, hi ha documents on s'estaven fent negociacions, i jo vull pensar que el Govern el que intenta és negociar de la millor manera possible, però, al final, la decisió l'han prendre els polítics, que és el que toca. Vull dir, no les ha de prendre el tècnic, el tècnic posa les alternatives. I aquí nosaltres, quan es posa sobre la taula que la resolució signada, que és una resolució en la qual el TSJ no va a entrar, que és la resolució en la qual Acciona fonamenta el seu recurs de cassació, que el recurs s'admet a tràmit, i tots els que esteu aquí, en el món jurídic sabeu que des del 2017 es canvien radicalment les condicions per admetre recursos de cassació, bastant més estrictes del que era abans, a nosaltres ens fa pensar que el fet que el Tribunal Suprem admeti a tràmit el recurs de cassació és que veu indicis que això pot ser factible.

I a partir d'aquí, és quan nosaltres, parlant amb els tècnics, evidentment, arribem a la conclusió que la millor alternativa és fer la transacció.

I d'on surten els números?, que aquí també se n'ha parlat i intentaré contestar bàsicament això, perquè crec que és el més important. Bé, l'informe de pressupostos, com ha dit la consellera, que us ho podem fer d'arribar, ho justifica. O

sigui, el risc màxim que pot tenir la Generalitat, diguéssim, si es perdia aquell litigi, són aquests 997 milions d'euros.

El benefici màxim que pot tenir la Generalitat si guanya el litigi és cobrar noranta-dos milions d'euros. És el màxim que guanyaríem amb el tema del lucro cesante, res més. Entre haver de pagar 997 i poder rebre noranta-dos, si fem una estimació en un sentit de dir, imagina que tinguéssim nosaltres un vint per cent de probabilitat que sigui favorable a Acciona, un vint per cent només per Acciona i un vuitanta per nosaltres, vol dir que el marge són cent disset milions d'euros. Tot el que sigui negociar per sota d'això està justificat i defensa l'interès en general.

Per tant, aquest ha sigut l'esquema que hem fet nosaltres, evidentment, a partir dels informes jurídics.

Per tant, ja dic, i crec que no cal avançar més perquè, ja dic, s'han d'incorporar coses que són importants i que poden ser debats d'altres moments, que si l'infrafinançament, que si la situació econòmica, que si el model de gestió públicoprivada, però crec que això avui no toca. Avui el que tocava, com hem fet, és donar tota la informació, que crec que li toca fer a un Govern que el que busca és donar respostes, donar solucions i actuar sempre #2.52 el que hem fet, tant nosaltres com, sobretot, els serveis tècnics. I vull agrair aquí als serveis tècnics del Departament la gran feina que han fet, perquè, a més a més, són els mateixos que hi havien i en una situació complicada.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, consellera i secretari general. Tal com ja havíem quedat, ara tornaria a ser el torn dels grups parlamentaris que així ho vulguin, per un temps màxim de tres minuts. I tindria el torn de paraula el diputat de Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per Catalunya, l'il·lustre senyor Albert Salvadó.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. Seré molt breu. Agraeixo l'exercici de transparència tant de la consellera com del secretari, vagi per davant. A més, avui aquí se'ns ofereix una

justificació, política segur, jurídica doncs, evidentment, és una anàlisi de riscos i aquí és evident que hi ha un element que és difícilment valorable per totes les parts.

I, per tant, en este sentit, respecte a les decisions i els acords presos per l'actual Govern, que al final se gestionen unes conseqüències de decisions preses fa pràcticament quinze anys, també en un moment..., que no m'agradaria caure en la temptació de qüestionar decisions preses el 2012 en una conjuntura també econòmica complexa.

Sí que és cert que partim..., hi ha una sèrie d'errors successius, no?, de privatitzar un bé essencial com és l'aigua. Es pot proposar una gestió des d'una aproximació més, des del punt de vista públic, d'un bé tan essencial o es pot fer des d'una complicitat més cap al sector privat, i va ser així. I, a més, es va fer i es va fer de forma fallida, i això ens ha portat a un conflicte judicial, insisteixo.

Sí que és cert que amb tot el procediment judicial, i em declaro un profà en la matèria, però, bé, cert que Acciona defensava aplicar el procediment de resolució al contracte. La Generalitat, en l'anterior etapa, defensava la no aplicabilitat en un contracte que havia estat considerat invàlid.

I aquí a mi se'm generen dubtes, que no hi entraré, evidentment, perquè sembla que el TSJ agafa la part de la Generalitat, no?, que el procediment de resolució no aplica en un contracte declarat invàlid. No tinc clar si el document de compromís signat pels dos consellers és previ, és posterior, és... Però, de totes formes, insisteixo, i acabar, evidentment, és una cosa que s'allarga en el temps, i a qui l'acaba, li toca el paper de resoldre-la, doncs ja res a veure.

I, per tant, en este sentit, penso que és important fer un exercici com el que fem avui de transparència per respecte a la ciutadania, a la gestió dels recursos públics i, evidentment, també per incorporar aprenentatges com a Administració pública de quins riscos estaria bé estalviar-nos en properes gestions similars o en circumstàncies que, evidentment, no puguin estar exemptes de complicitat.

Gràcies, consellera, i gràcies, secretari general, per les explicacions.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn de la diputada del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Sí, nosaltres només s'agraeix la informació que han donat avui els compareixents.

Sí que agraïm que no..., o sigui, que les tasques de les empreses privades no és l'interès general, sinó que aquest és el dels governs, i que, per tant, sí que creiem que era important que a la comissió d'avui no haguéssim de parlar d'un episodi o de la situació que no sabem si valorar o no, només faltaria que políticament no puguem valorar coses que van ser el 2012. O sigui, semblaria que no té res a veure amb el que passa ara. Semblaria que una partida pressupostària de cinc-cents milions d'euros, que és una partida pressupostària gran, que quan això ho hem de destinar a polítiques socials, el que ens trobem és una fiscalització absoluta i una impossibilitat, normalment, bastant gran en aquest sentit, perquè sembla que en la gent no s'inverteix, només s'inverteix en altres coses.

Llavors, sí que creiem que això s'ha de poder valorar. Tant de bo aquí qui comparegués fos el president de la Generalitat en aquell moment, com s'havia sol·licitat i no es va votar, i llavors, segurament, podríem estar fent valoracions polítiques, que era, com a mínim, que el meu grup també volíem fer, a part de conèixer les realitats tècniques, que, en el fons, no deixen de ser també una forma de valoració política, perquè creiem que la valoració que ha fet el compareixent, que ho volem agrair, ja indica que no hauria de ser una pràctica d'ús habitual, quan es donen determinades situacions ja jurídiques que ho haurien de sostenir, perquè és irresponsable, políticament. Perquè els diners públics no són del Govern de torn, sinó que són d'aquelles persones que les han aportat, i no som ningú dels que estem aquí.

Per tant, només reiterar que si creiem que..., bé, que nosaltres sí que creiem que, políticament, s'hauria de poder valorar això, que 2012 no fa tant, que no estem parlant d'haver de recuperar una arqueologia de documents dels anys 30, com per no poder-ho valorar.

I que, en tot cas, tant de bo en algun moment aquests usos i costums en els que se suposa que presidents no haurien de comparèixer i aquestes coses els podem

superar, perquè ja hi ha hagut demandes de caràcter polític popular perquè certes coses que tenen a veure amb com s'entén la política dins de la institució es superin, i aquesta hauria de ser d'aquestes. O sigui, no seria necessari que comparegués la consellera si aquí poguéssim tenir els responsables polítics, que sí que tenen noms i cognoms, de tot aquest seguit de sentències i de despeses que tenim ara.

Perquè llavors també podríem discutir què volen dir més de cinc-cents milions d'euros i quin tipus de polítiques podríem estar fent ara, sobretot quan ens plantegem plans de xoc a empreses, a més, econòmics, que són molt més petits.

Llavors, només dir que, si no podem ni polititzar la política, segurament tenim uns límits bastant grans i que després de res serveixen tants elements de per què no interessa el que fem en aquests llocs.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del diputat del Grup Parlamentari de Junts. Té la paraula el vicepresident d'aquesta comissió, l'il·lustre senyor Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, president. Bé, de nou, gràcies per les explicacions. Nosaltres no sé què hauríem fet en el seu lloc, eh?, però la responsabilitat la tenen vostès, tenen tota la informació, nosaltres no tenim tota la informació. Per tant, torno a dir que confiem que ho han fet pel bé del país i, per tant, no tenim res a dir.

Ara, jo tampoc m'atreviria a dir que el que vostès facin no té cap sentit, com vostè m'ha semblat que deia, senyor Fernández, que la situació aquella que el senyor Mas-Colell, el conseller Mas-Colell va haver de prendre la decisió que va haver de prendre, doncs allò no tenia cap sentit. Doncs, escolti'm, la situació era molt dura, era molt dura. Jo crec que hem de recordar-ho, eh?

I aquí, ja sé que vostès ara estem en una situació diferent i els dèficits són diferents, però continuem o continua el seu Govern a Madrid deixant, centrifugant el dèficit a les comunitats autònomes, i això és totalment injust, perquè vostès saben que qui té més despesa són les comunitats autònomes, com Catalunya, que té totes les competències en sanitat, en educació, etcètera, etcètera. Per tant, jo crec que en

aquest tema, igual que li dic una cosa, li dic l'altra. Jo hauria sigut una mica més curós.

I ja, pel poc temps que em queda, ja és una mica d'esport nacional respondre el senyor Cid, eh? Perquè, clar, quan parlem de «pufo», podríem dir, amb el seu to populista, que el major «pufo» de la història ha sigut el deute que ens vam trobar després del tripartit, i que no va permetre tenir cap roc a la faixa per poder atendre necessitats extra naturals, anem a dir, com les que va haver-hi el 2012. Per tant, escolti'm, a l'hora de parlar de «pufos», aquest és més important.

Ara, jo n'hi ha un que fins i tot li diré que em fa més mal al cor, i és com els governs suposadament esquerres d'aquest país, els governs o els partits, defensin més la privatització o no de l'aigua, que ho entenc, el tenir un impost de successions, que ho entenc, i, en canvi, no defensin que cada any perdem de l'ordre de 22.000 milions d'euros, que són els que ens permetrien poder viure molt millor i tenir la sanitat que ens mereixem, tenir l'educació que ens mereixem i tenir, fins i tot, la renda mínima garantida que vostès volen. És a dir, tenir realment tot això que vostès demanen, que no reconguin que és un problema de finançament, d'uns recursos que generem. I això és el que li dic de tot cor, que això sí que ens dol. En tot cas, cadascú veu els «pufos» a la seva manera.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, vicepresident. Ara seria el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, que, segons ha dit abans la seva portaveu, té la paraula la diputada il·lustra senyora Àngels Esteller.

Àngels Esteller Ruedas

Sí, moltes gràcies, senyor president. Vull agrair també a la senyora consellera i al secretari del Departament les seves explicacions i, especialment, la claredat amb què han explicat els criteris sobre els quals després van prendre les decisions i aquestes valoracions dels riscos a l'hora de poder decidir què s'havia de fer, no?

Per tant, això és una qüestió important a l'hora de ponderar els interessos de tots i, especialment, pensant en l'interès públic i el menor cost per part de la Generalitat.

És cert que estem parlant d'una mala gestió de fa molt de temps, però sí que és cert que hem de prendre una lliçó en aquest sentit, i és que la mala gestió té conseqüències econòmiques i les té per tots nosaltres. I, en ocasions, els serveis públics estan gestionats d'una manera que no estan gestionats ni amb l'eficàcia i l'eficiència que es requereix. I molts d'ells podrien ser un estalvi per part de la Generalitat en funció del model de gestió que això pugui implicar.

I nosaltres som dels que creiem que el servei públic ha de ser excel·lent, però tenir un menor cost, i que pel ciutadà també. I aquí nosaltres qüestionem una qüestió molt necessària, com és qui ha de gestionar aquest servei públic.

I creiem nosaltres que la Generalitat, i volem preguntar-li si ha valorat el fet de tornar a concessionar aquest servei, perquè, segurament, es recuperarien uns recursos que ara es destinen a fer front a aquest pagament, d'uns cinc-cents milions d'euros, i potser hauríem de tenir o podríem tenir un ingrés a l'hora de poder compensar aquesta pèrdua per part de la Generalitat i el servei, escolti'm, estaria molt bé gestionat.

Clar, naturalment, vostès saben perfectament que en les condicions de les concessions s'estableixen els criteris sobre els quals s'ha de gestionar. I el ciutadà el que vol tenir és un servei eficient, bo i amb menor cost.

Perquè molts dels cànon de l'aigua que s'apliquen són fruit de la mala gestió. I també els costos que això pot arribar a tenir. Amb un rebut de l'aigua, un terç només és consum, dos terços són impostos. I el cost aquest afegit, nosaltres creiem que caldria estalviar-lo.

Per tant, aquesta és una visió i volem preguntar-li si han valorat aquesta opció i quin és el cost que podria recuperar aquí, en aquest cas, la Generalitat. Perquè nosaltres considerem que això és molt molt important i que és del tot necessari a l'hora de poder assumir les responsabilitats.

L'acord amb Acciona i tot el cost que li ha suposat és un tema que ja n'hem parlat, però també m'agradaria comentar un tema al fil del que ha comentat el senyor Canadell. Perquè la gestió de la Generalitat en aquell moment va ser una gestió que la justificació que fa de la crisi es podia haver fet bé, no necessàriament s'havia d'haver fet de la manera en què es va fer.

Per tant, aquí va haver una mala gestió, que és cert que en la sentència ho limita a una qüestió de la Mesa del procediment, però també ha indicat el secretari que van haver-hi unes altres qüestions que no s'expliquen com per poder actuar la Generalitat. Però ja està fet, ara el que interessa és prendre...

Fitxer 08CEF6

...nota de tot això i també demanar-li a l'esquerra que no ens doni lliçons. Miri, escolti'm una cosa, el deute, el cost que ha suposat per l'Ajuntament de Barcelona la gestió d'Ada Colau, 140 milions li reclamen per tota la parada de l'Hermitage. Tots els hotels que van perdre les llicències per més de 400 milions d'euros té l'Ajuntament demandes posades.

El president

Diputada, hauria d'acabar, si us plau.

Àngels Esteller Ruedas

I només per acabar, reversió de Consell de Cent, de Borrell, de tot l'urbanisme tàctic. Cents de milions d'euros a l'Ajuntament de Barcelona. Per tant, vostès no poden donar «llecions» de bona gestió. Ai, *lecciones*, ara no em sortia, de bona gestió.

El president

Gràcies, diputada. Ara ens ha comunicat el Grup de VOX en Catalunya que no farà ús del seu torn. Per tant, passaríem el torn al Grup Parlamentari dels Comuns, té la paraula el diputat il·lustre senyor David Cid.

David Cid Colomer

Senyora Esteller, les lliçons ja les va donar el seu ministre dissident, el senyor Montoro, que feia amnisties, el que passa és que eren amnisties fiscals als rics, eh? Per tant, ja sabem com gestionen vostè les finances. Les amnisties li agraden, depèn de qui, quan és pels que tenen les butxaques plenes i han fet frau fiscal sí que els hi agraden.

Miri, senyor Canadell, m'ha agradat molt, perquè jo m'ha semblat, en l'anterior intervenció, que era una viva reencarnació, per no dir una continuïtat directa de la millor Convergència, deia, ara no toca. Però m'ha agradat molt quan ha dit, el deute que ens vam trobar. Per tant, ha reconegut directament que vostè era l'hereu directe de Convergència, el deute que ens vam trobar. El deute de la Generalitat més gran que hi ha hagut mai a la història és quan es va acabar el Govern, en aquest cas, de Junts per Catalunya. Perquè el deute, si vostè s'agafa la xifra absoluta del deute de la Generalitat, que a vostè tant li agrada parlar, els rècords absoluts, precisament va ser quan en aquest cas l'han gestionat vostès directament en la seva anterior etapa.

Però, miri, insisteixo en una cosa. Vostè, jo ja entenc que volia parlar del finançament, nosaltres sempre hem defensat que Catalunya necessita un nou sistema de finançament singular i que el finançament és insuficient. Però jo insisteixo, és que no estem discutint d'això. El que estem discutint, perquè vostè ens deia, no hi ha res nou. Sí que hi ha res nou. Perquè a qui han comparegut consellers de la Generalitat de la seva Convergència, com vostè ha reconegut, el senyor Santi Vila i el senyor Mas-Colell, no ens van explicar que havien signat aquesta carta. Això és el nou. El nou és que dos consellers de la Generalitat, durant pràcticament més de quinze anys, han amagat que van signar una carta reconeixent el lucre cessant a una companyia privada. I això no es fa mai. I això és el nou.

I això, vostès poden fer tots els discursos que vulguin. Poden explicar el que vulguin. Però això, des del punt de vista de la gestió pública, és d'una irresponsabilitat tremebunda. És que no sé ni com qualificar-ho, des d'un punt de vista i amb quin adjectiu. I aquest és el tema. El tema és que dos, insisteixo, dos consellers de la seva formació política, com vostè ha reconegut, van signar una carta en la qual es reconeixia el lucre cessant i que això ens podria haver costat 1.000 milions d'euros. Aquest és el tema, per més que vostè vulgui fer totes les piruetes que vulgui.

El president

Gràcies, diputat. Com hem comentat amb anterioritat, el Grup Mixt no està present a la sala. Per tant, passem el torn de paraula al següent grup, que és el Grup de Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula el diputat l'il·lustre senyor Jordi Riba.

Jordi Riba Colom

Gràcies, president. Des del nostre grup volem fer en la consideració que és el millor final possible, el més ajustat a l'interès general, a un molt mal procés anterior. Més enllà de les justificacions o dels entusiasmes externalitzadors per qüestions de model, que també va haver-hi, sense cap mena de dubte, és no només evident, sinó un fet incontestable en la mesura que hi ha resolucions judicials al respecte, que el procés, l'adjudicació, estava malament. Un problema de mala gestió. No discutim la justificació, senyor Canadell. Avui ens ha obsequiat en un exercici de prestidigitació, ha parlat dels seus *hits*, el finançament, el dèficit fiscal, amb un intent meritori, li he de reconèixer, de distreure l'atenció, però hi ha una mala gestió al darrere del que estem parlant avui.

I, com deia la diputada Esteller, una mala gestió té conseqüències econòmiques, i és el que estem parlant avui i el que hem vingut a fer amb aquestes compareixences. I, torno a dir, no és discutible que es va fer malament. El que estan fent des del Govern, s'està fent des del Govern, és donar comptes, és donar explicacions davant de les opcions, davant de les alternatives que ens comentava el secretari general.

El Govern ha de prendre decisions, ha de prendre les decisions millors o les menys dolentes possible, les menys lesives per l'interès general, i aquestes són les explicacions que s'han donat, al nostre entendre, de manera plenament satisfactòria. Torno a dir, la mala gestió té conseqüències econòmiques i ara toca tancar aquest expedient, aquest cas, amb la millor opció possible o la menys onerosa per les finances públiques i, per tant, pel conjunt de la ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Un cop acabats els torns dels grups parlamentaris tornaríem a donar-li la paraula a la consellera i el secretari general per un màxim de quinze minuts.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Seré molt breu, jo crec que podem acabar aquesta compareixença. Els vull agrair el to a tots els grups parlamentaris, ja que aquest és un tema delicat, és un tema del que se n'ha anat parlant molt, s'han omplert molts diaris amb aquesta..., amb

l'adjudicació, la privatització i adjudicació d'ATL a Acciona. És obvi, perquè així ho diuen les sentències, que el procés segurament no va ser el més adequat i va tenir molts elements que, evidentment, ens porten a una mala resolució, que és que la Generalitat ha hagut de pagar quasi 400 milions d'euros per tot el procés de contractació.

I ara ens trobàvem en una situació, davant d'un litigi en el Tribunal Suprem a través d'aquest recurs de cassació, amb riscos elevats d'haver de pagar una xifra molt més alta, prop dels 1.000 milions. Nosaltres, seguint l'interès general, hem intentat fer una negociació amb Acciona per minimitzar al màxim aquest impacte en les finances públiques. Hem arribat a aquest acord, com els hi he dit, de 95 milions d'euros a pagar en quatre anys, que sortiran dels nostres recursos ordinaris i, per tant, esperem que això s'homologui al Suprem i puguem donar per tancat aquest episodi que va passar ja fa molts anys.

És veritat que vostès aquí estan parlant si hi ha prou finançament a Catalunya, de si és millor la gestió pública o la privada, de la col·laboració pública o privada, que cal gestionar amb rigor eficiència i eficàcia, que són debats interessants, que és veritat que els suscita el propi cas, però que tampoc toca en aquest tema, però que és veritat que donaria per parlar molt i per fer debats molt més interessants que nosaltres, és veritat que des de la gestió que estem fent a la Conselleria d'Economia i em consta que també els anteriors consellers, s'ha treballat en aquesta línia del rigor, de l'eficàcia i de l'eficiència. Per tant, seguirem treballant en aquest camí.

Dir-li a les diputades del Partit Popular que no està sobre la taula en aquests moments plantejar una concessió o una privatització d'ATL. En aquests moments funciona bé aquest servei gestionat des de l'àmbit públic i, per tant, no ens plantegem cap canvi. M'havia oblidat de dir-ho abans, doncs ho deixo clar aquí.

I, per tant, en fi, agrair el to de tothom. Esperem que, finalment, això es pugui saldar amb aquest acord a què hem arribat i que empenyem tothom a treballar amb el màxim rigor possible defensant els interessos generals, que crec que és el que tots compartim.

Moltes gràcies.

El president

Bé, agrair a la consellera i al secretari general la seva compareixença avui aquí, a la Comissió d'Economia i Finances i, si els hi sembla bé, suspendríem la sessió un parell de minuts per acomiadar-los.

Gràcies.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

Fitxer 08CEF7

El president

Bona tarda. Reprenem la sessió. *(Veus de fons.)*

Compareixença de Jordi Galí Garreta, economista i professor del Centre de Recerca en Economia Internacional, per a exposar el seu punt de vista sobre el concert econòmic (posposada)

357-00190/15

La compareixença l'havia demanat Junts. En aquest sentit, ho hem comentat amb els portaveus i Junts hi ha estat d'acord en què posposem la compareixença del senyor Galí per a més endavant i, per tant, hauríem de votar, si estem d'acord tots els grups..., *(Veus de fons.)* ...la majoria de grups hi estem d'acord, en posposar aquesta compareixença.

Vots a favor?

Dels que estem aquí, és per unanimitat.

Per tant, quedaria posposada per a una altra comissió més endavant i, en aquest sentit, doncs, aixequem la sessió.

Merci.

La sessió s'aixeca a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT